

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμὰς 7.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

Διαχειριστής: Σ. ΒΕΛΛΗΣ

ΕΤΟΣ Ε' — ΑΡΙΘΜΟΣ 159

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἰτίαν :

“ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ”, ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῆ 23 Ἰανουαρίου 1910

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ἔλξης καὶ ὑπεύθυνοι

ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ—Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ—Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ἄριθμ. 8

Τὸ Ἀνώτατον Δικαστικὸν Συμβούλιον, συγκείμενον ἐκ τῶν μελῶν Κ. Σημαντήρα, Δ. Τσιβανοπούλου, Μ. Λιγενῆ, Προέδρου, Εἰσαγγελέως καὶ Ἀντιπροέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, Χ. Καψάλη, Δ. Δεληγεώργη, Π. Νίδερ, Ε. Λιγενοπούλου, Μ. Χατζάκου καὶ Γ. Μητσοπούλου, Ἀρειοπαγῶν καὶ τοῦ Γραμματέως τοῦ Ἀρείου Πάγου Γ. Καστόρχη.

Συνελθὼν ἐν τῷ Συμβουλίῳ τοῦ καταστήματος τοῦ Ἀρείου Πάγου τῆ 20 Ἰανουαρίου 1910, ἵνα συμφωνῶς πρὸς τὸν Νόμον ΓΥΛΖ' τῆς 30 Νοεμβρίου 1909 καὶ τὸ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ Β. Δ. τῆς 30 Δεκεμβρίου 1909 ἀποφανθῆ τίνες ἐκ τῶν Εἰσαγγελέων τῶν Ἐφετῶν δεῖν νὰ παραμείνουν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ τίνες ν' ἀποχωρήσωσι κατ' ἐφαρμογὴν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 15 § ε' τοῦ εἰρημένου Νόμου.

Μεθ' οὗ συνεπέει προσκλήσεως τῶν ἄνω Εἰσαγγελέων ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου, προσήλθον οὗτοι καὶ ἐπέβαλον ἕκαστος τὰς ἐν τῷ ἄρθρῳ 35 τοῦ εἰρημένου Ἐκτελεστικοῦ Διατάγματος ἐξηγήσεις καὶ πληροφορίας.

Λαβὼν ὑπ' ὄψει καὶ τὸ ἄρθρον 35 § α' καὶ γ' τοῦ ἐν λόγῳ Διατάγματος καὶ τὴν προφορικὴν αὐτῶν ἀπολογία.

Σ κ ε φ θ ε ν

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν γνώμην τῶν μελῶν τοῦ Ἀνωτάτου τούτου Δικαστικοῦ Συμβουλίου Κωνστ. Σημαντήρα, Δημ. Τσιβανοπούλου Προ. καὶ Εἰσ. τοῦ Ἀρ. Πάγου, Μ. Χατζάκου, Χρ. Καψάλη, Ε. Λιγενοπούλου, Γ. Μητσοπούλου καὶ Δ. Δεληγεώργη, ἐκτιμωμένης τῆς καθ' ὅλον ἰκανότητος τῶν παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελέων Ἀν. Τσέλου, Ἀθηνῶν, Ἰω. Σαπουντζιάκη Ναυπλίου, Π. Κοσονάκου Πατρῶν, Ἰωάν. Σπανίδου Κερκύρας καὶ Κ. Λυκουρέζου Λαρίσης, καταδεικνύονται οὗτοι μὴ κεκτημένοι τὴν προσήκουσαν περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐαυτῶν καθηκόντων ἰκανότητα ἐν τῇ θέσει ἣν κατέχουσι. Πρὸς τὴν γνώμην ταύτην δύστανται τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου τούτου Μ. Λιγενῆ καὶ Π. Νίδερ φρονούντες, ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀπολυθῶσι πάντες οὗτοι οἱ Εἰσαγγελεῖς, καθόσον τοῦτο μὲν καὶ σχετικῶς πρὸς τὰς περιστάσεις τῆς τε Πολιτείας, τῆς κοινωνίας καὶ τῆς Εἰσαγγελικῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς εἶναι ὅλως ἀπόλυτον καὶ ἀπροσφρές, τοῦτο δὲ καθίστησιν ἀδύνατον τὴν περαιτέρω διεξαγωγὴν τῆς ὑπηρεσίας τῶν Εἰσαγγελέων τῶν Ἐφετῶν, διὰ τὸ δύσκολον εἶ μὴ καὶ ἀδύνατον τῆς ἀντικαταστάσεως τῶν ὑπαρχόντων ἤδη Εἰσαγγελέων τῶν Ἐφετῶν παρ' ἄλλων προσώπων ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου ὑποδεικνυμένων ὡς ἐχόντων τὰ προσόντα καὶ τὴν δεδοκιμασμένην ἐπὶ ἔτη πείραν αὐτῶν ἐν τῇ τοιαύτῃ ὑπηρεσίᾳ, πρὸς δὲ καὶ διότι διὰ τοῦ τοιούτου μέτρου θέλει ἐπέλθει τελεία καὶ πλήρης παραλυσία ἐν τῇ τοιαύτῃ ὑπηρεσίᾳ διὰ τῆς ἀπ' αὐτῆς ἀποχωρήσεως προσώπων οὐχὶ ἀδοκίμως μέχρι τοῦδε τὸ πλεῖστον διεξαγαγόντων αὐτῆν, προσέτι τὰ μειονομηθέντα μέλη ἐναντίον τῆς γνώμης τῆς πλειονομηθείας θεωροῦσιν δι' οὐδέμια ἐκ τῆς ὑπηρεσίας οὐδ' ἄλλοθεν προσήχθη βεβαίως περὶ τῆς ἀνεπαρκείας καὶ ἀνικανότητος πάντων τῶν ἤδη ὑπαρχόντων Εἰσαγγελέων Ἐφετῶν ἢ τινῶν μόνον ἐξ αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ ἐκ τῶν προσοχθέντων πρὸς τὸ Συμβούλιον τοῦτο ἐγγράφων κατεδείχθη τοιαύτη τις ἀνεπάρκεια ἢ ἀνικανότης περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν τοιούτων καθηκόντων τῶν.

Δ ι ἄ τ α ὕ τ α

ἀποφασίζει, ὅτι δὲν πρέπει νὰ διατηρηθῶσιν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ οἱ παρ' Ἐφέταις Εἰσαγγελεῖς 1) Ἀθηνῶν Ἀντιστ. Τσέλος 2) Ναυπλίου Ἰωάν. Σαπουντζιάκης 3) Πατρῶν Π. Κοσονάκος 4) Κερκύρας Ἰωάν. Σπανίδης καὶ 5) Λαρίσης Κ. Λυκουρέζος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις τῆ εἰκοστῇ Ἰανουαρίου 1910.

Τὸ Συμβούλιον: Κ. Σημαντήρας, Δ. Τσιβανόπουλος, Μ. Λιγενῆς, Χρ. Καψάλης, Δ. Δεληγεώργης, Π. Νίδερ, Ε. Λιγενοπούλος, Μ. Χατζάκος, Γ. Μητσοπούλος. Ὁ Γραμματεὺς Γ. Καστόρχης

ἈΡΘΡΑ ΤΗΣ “ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ”

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῆ 23 Ἰανουαρίου

Πῶς ἐφαντάσθημεν ἐν Συμβουλίῳ ἀποτελούμενον ἐκ τῶν δύο τρίτων περίπου τῶν μελῶν τοῦ Ἀρείου Πάγου, κληθῆν ὑπὸ νόμου, ὃν χθὲς ἀκόμη ἐγέννησε μία ἐπανάστασις, νὰ ἀποφανθῆ ἂν ὄντως ὑπάρχουν ἐν τῇ Δικαιοσύνῃ τοῦ Κράτους τούτου καὶ Εἰσαγγελεῖς Ἐφετῶν; Ἐφαντάσθημεν μήπως ὅτι ἐν τοιοῦτο συμβούλιον δικαιοῦται νὰ ἐξενέγκῃ μίαν τοιοῦτου ὄγκου ἀπόφασιν μόνον ἐκ τῶν μικρογεγονότων ἅτινα ἐν ὁμαλαῖς περιστάσεσιν ἀθροίζόμενα, ἐδῶ μὲν παράγουν μίαν ἀρνητικὴν τιμότητα καὶ ἐκεῖ ἕνα ἄκακον ὑπαλληλίσκον καὶ ὀλίγον περαιτέρω ἕνα ἐπιτήδειον μικροεπιστήμονα ἢ ἕνα ὀλιγώτερον τῶν πέριξ αὐτοῦ διεφθαρμένον; Ἄν τοῦτο δὲν ἐφαντάσθημεν, καλούμεθα ὅλοι νὰ χειροκροτήσωμεν διὰ τὸ μέγα τῆς ἐβδομάδος γεγονός, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον βῆμα τῆς ἀναγεννήσεως, ἣν ἡ νέα κατάστασις ὀνειροπόλησεν. Αἱ λέξεις τῶν ὁποίων ποιούμεθα χρῆσιν βεβαίως καὶ πεφυσωμένοι εἶνε καὶ τετριμμένοι. Ὁμολογοῦμεν ὅμως ὅτι δὲν εὐρίσκομεν ἄλλας ὅπως ἐξωτερικεύσωμεν τὰ συναισθήματα ὑπὸ τῶν ὁποίων κατελήφθημεν ἅμα τῇ ἀναγγελίᾳ τῆς ἀποφάσεως διὰ τῆς ὁποίας ἐν μέγα τέλμα καταλύεται καὶ μία νέα ὁδὸς ἀγούσα εἰς ἀναβάπτισμα τῆς Δικαιοσύνης εὐρυτάτη διανοίγεται.

Ἐπὶ δεκαετηρίδας συνεχεῖς, ἡδελφωμένη ἢ κατωτέρα τῶν Εἰρηνοδικῶν καὶ Πταισματοδικῶν Δικαιοσύνη

μετὰ τῶν μικροκομματαρχῶν, ὠργίλαζε, καὶ ὁ μέγας ὀφθαλμὸς τοῦ Νόμου, ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν, κατείχετο ὑπὸ γλυκυτάτου καθ' ὑπόκρισιν ὕπνου. Διεκπεραιωτῆς ἀμίμητος ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Ἐφετῶν τῶν τελευταίων χρόνων, οὔτε τῆς ἀσυλλήπτου εὐρυτάτης ἐξουσίας, ἣν ἐναπέθεσεν εἰς αὐτὸν ὁ νόμος, εἶχε τὴν ἀντιλήψιν οὔτε τῶν μεγάλων αὐτοῦ καθηκόντων καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀκόμη συναίσθησιν. Ξένος πρὸς τὴν μέχρι τοῦ ἐρημητηρίου του, ὅπερ ὀνόμαζεν Εἰσαγγελικὸν γραφεῖον, ἐξικνουμένην δυσσομίαν, ἀπαθῆς πρὸ τῶν τριγμῶν οἵτινες μετεδίδοντο ἐκ τοῦ καταρρέοντος οἰκοδομήματος τῆς Δικαιοσύνης, συνεσπειροῦτο ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἐρημητηρίου του, ἀναφυλλίζων ἐνίοτε φακέλλους δικογραφῶν καὶ διευθύνων στερεοτύπως κατὰ τριμηνίαν εἰς τὸ κέντρον κατάλογον τῶν ποινικῶν ὑποθέσεων αἵτινες διήλθον νεκρὰ αἰ μὲν, ἀπαρτηρήτοι αἰ δέ, τοῦ γραφείου του.

Τοιοῦτον ὅμως διέπλασε τὸν ἀνώτερον τοῦτον Εἰσαγγελέα ἢ νομοθεσία ἡμῶν; Διεκπεραιωτῆν σχολαστικῶν ποινικῶν δικογραφῶν; Ἡ Ἄργον ἀκοίμητον καὶ τιμητῆν ἀτεγκτον καὶ τιμωρὸν ἀμελικτον τοῦ λησμονήσαντος ἑαυτὸν δικαστοῦ καὶ τοῦ παχυνομένου διαχειριστοῦ τῶν ἰδρυμάτων καὶ τῶν Ἐταιριῶν καὶ τῶν Τραπεζῶν;

Πρὸ βραχιόνων τοιούτων καὶ πρὸ ἀναστημάτων τόσοσ ὑψηλῶν ὅσον ὁ νομοθέτης τὰ ἠθέλησεν, εὐρέθη κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην τὸ Ἀνώτατον Συμβούλιον, ὅταν ἐκλήθη νὰ κρίνῃ καὶ ἀποφανθῆ ἂν οἱ μέχρι τῆς χθὲς

χειριζόμενοι τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀνωτέρου Εἰσαγγελέως ἐκράτησαν αὐτὸ εἰς ἣν περιωπὴν τὸ ἀνήγαγεν ὁ Νόμος; Βεβαίως ὄχι ἀναμφιδόλως ὄχι.

Ἀπὸ τοιαύτης ἀπόψεως πρέπει νὰ ἐξετασθῆ ἢ ἀπόφασιν.

Ἦτο καιρὸς τὰ μικροεῖσημα νὰ παύσωσιν παρεχόμενα. Ὁ μέχρι τῆς χθὲς μικροεπιστήμων καὶ σχετικῶς ἐντιμὸς καὶ ἐξαιρετικῶς φιλόφρων καὶ ἐκτάκτως ἐπιτήδειος, ἐπλήρου τὰς ἀνάγκης μιᾶς καταστάσεως, ἢ ὁποία μᾶς ὠδήγησε μέχρι τοῦ Γουδι καὶ ἢ ὁποία παρ' ὀλίγον νὰ μᾶς αἵματοκυλίση. Ὁ αὐτὸς δὲν εἶνε νοητὸν ὅτι ἔχει τόσα νεύρα, ὅσα ἀπαιτοῦνται ὅπως ἀντιμετωπίσῃ μίαν νέαν κατάστασιν, ἣν μετὰ τὸ Γουδι καὶ μετὰ τὸ ἀπειληθῆν αἵματοκύλισμα ἀγωνιζόμεθα νὰ παραγάγωμεν. Πανηγυρικώτερον δὲ δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀνωμολόγῃ ὁ Ἄρειος Πάγος, ὅτι αὐτὸς πρῶτος εἶνε ἀνίκανος νὰ γείνη συστρατιώτης πρὸς παραγωγὴν τῆς νέας αὐτῆς καταστάσεως, ἐὰν ἀπεφαινέτο ὅτι καὶ εἰς ἀκόμη τῶν μέχρι τῆς χθὲς Εἰσαγγελέων τῶν Ἐφετῶν εὐρίσκειται εἰς τὴν περιωπὴν του.

Κριταί, οὗς ἡ Πολιτεία μὲ τόσῃν ἐφωδίασε δύναμιν, δὲν καλοῦνται οὔτε περὶ τῶν τέκνων τῶν δικαζομένων νὰ μεριμνήσωσιν οὔτε ἐκ τῆς τύχης τῆς βιωτικῆς ἣτις ἀναμένει αὐτοὺς νὰ ἐπηρεασθῶν. Ὁ Ἄρειος Πάγος ἐκλήθη τοὺς ἀνωτάτους τῆς Δικαιοσύνης ὑπαλλήλους νὰ κρίνῃ, οὐχὶ δὲ τὴν μητέρα αὐτῶν ἢ τὰ τέκνα αὐτῶν καὶ τοὺς οἰκείους τούτων. Εὐτυχῶς δὲ τούτους καὶ μόνους ἀντικειμενικῶς ἔκρινεν.

Ἐπραξεν ἐν καθήκον ἐκ τῆς ἐκ-

πληρώσεως τοῦ ὁποῖου ἐξηρτάτο αὐτὴ ἢ ὑπόστασις του. Ἄν ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ καθηκόντος ἔχῃ ἀνάγκην ἐνθαρρύνσεως καὶ ἂν τὴν ἐνθάρρυνσιν ἐξυπηρετοῦν τὰ συγχαρητήρια, ἢ ἐφημερίδες ἡμῶν ἀνυπόκριτα τὰ ἐκφράζει πρὸς τοὺς οὕτως ἀποφανθέντας ἀνωτάτους δικαστάς μας.

Ο ΝΟΜΟΣ

ΠΕΡΙ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ

Βάσκανος δαίμων διώκει κατὰ πόδας τὴν μεταρρυθμίσει τῆς ἐκτελεστικῆς ἡμῶν διαδικασίας.

Μάτην ὁ μακαρίτης Ψαρρὰς ἀπεπειράθη ἐν βραχυλόγῳ Νομοσχεδίῳ νὰ τὰμῃ τὸν γόρδιον τοῦτον δεσμόν.

Μάτην ὁ Ἄντ. Μομφερᾶτος δις ἐδημιούργησε σχετικὰ νομοθετήματα.

Μάτην ἡ ἐπιτροπεία τῆς Βουλῆς ὑπὸ τὴν πρακτικὴν γραφίδα τοῦ Σωτ. Κροκιδᾶ ἐπεξεργάσθη τὸ Νομοσχέδιον ἐν τῇ Βουλῇ.

Μάτην ὁ στρατιωτικὸς Σύνδεσμος ἐπεζήτησε καὶ ἐπέτυχε τὴν πολυπόθητον ψήφισιν.

Ἡ βάσκανος τύχη ἐκλωσεν οὕτω τὰ νήματα αὐτῆς ὥστε καὶ μετὰ τὴν ψήφισιν αὐτοῦ νὰ μὴ δύναται νὰ κυρωθῆ ὁ ψηφισθεὶς Νόμος, διότι θεμελιώδες λάθος καθιστᾷ τὴν κύρωσιν αὐτοῦ ἐπικίνδυνον.

Καίπερ ὅμως ἀναγνωρίζοντες τὰ λάθη τοῦ Νομοσχεδίου, ἐν τούτοις χάριν τῶν πολλοῶν πλεονεκτημάτων αὐτοῦ φρονούμεν ὅτι πρέπει ἀφεύκτως ἐν τῇ ἐκτάκτῳ συνόδῳ νὰ ψηφισθῆ συμπληρωτικὸν Νομοσχέδιον διορθούμενον τὰ λάθη ταῦτα καὶ τότε νὰ δημοσιευθῶσιν ἀμφότεροι οἱ νόμοι.

Τὸ θεμελιώδες ἐλάττωμα τοῦ Νομο-

σχεδίου είνε ή τροποποίησης του άρθρου 978 Πολ. Δικονομίας.

Κατά τὸ νῦν κρατοῦν σύστημα ὁ ἐπισπεύδων δανειστής ὀρίζει τὴν πρώτην προσφορὰν καὶ ἐλλείψει ἄλλης κατακυροῦται αὐτῷ ὀριστικῶς τὸ ἀκίνητον. Τὸ σύστημα τοῦτο ὁμολογουμένως ἐνέχει τὸ ἄτοπον, ὅτι ἐνίοτε τὸ κτῆμα τυγχάνει ἐξευτελιστικῆς τιμῆς. Πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ ἀτόπου τούτου τὰ ἐπόμενα κύρια ὑφίστανται ἐν Εὐρώπῃ συστήματα. Ἐν Γαλλίᾳ ὁ ἐπισπεύδων ὀρίζει τὴν πρώτην προσφορὰν ἄλλ' ὑπάρχει ὁ λεγόμενος ὑπερθεματισμὸς, ὃν τὰ ἄρθρα 708—711 Γαλλικῆς Πολιτικῆς Δικονομίας διατυποῦσιν ὡδε :

708. Ἐν ταῖς 8 μετὰ τὴν κατακύρωσιν ἡμέραις δύναται πᾶς [διὰ δικολάβου (avoué)] νὰ ποιηθῆται ὑπερθεματισμὸς, ἀλλὰ μόνον ἐὰν ὁ ὑπερθεματισμὸς ἀποτελῆ τοῦλάχιστον τὸ ἕκτον τοῦ τιμῆματος τῆς κατακύρωσεως.

709. Ὁ ὑπερθεματισμὸς γίνεται πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀπαγγέλλοντος τὴν κατακύρωσιν Πρωτοδικεῖου· περιέχων δὲ διορισμὸν δικολάβου δὲν δύναται νὰ ἀνακληθῆ. Ὁ ὑπερθεματίζων ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ αὐτὸν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν πρὸς τοὺς δικολάβους τοῦ ὑπὲρ οὗ ἡ κατακύρωσις, τοῦ ἐπισπεύδοντος καὶ τοῦ ὀφειλέτου, ἐὰν οὗτος διώρισεν ἀντικλητὸν ἄλλως δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κοινοποιηθῆ τῷ ὀφειλέτῃ προσωπικῶς ἢ οἴκοι. Ἡ κοινοποίησις γενήσεται δι' ἀπλῆς πράξεως περιεχούσης κλησὶν διὰ τὴν πρώτην συζήτησιν μετὰ 15 ἡμέρας ἄνευ ἄλλης προδικασίας. Ἐὰν ὁ ὑπερθεματίζων δὲν κοινοποιήσῃ τὸν ὑπερθεματισμὸν ἐντὸς τῆς ἄνω προθεσμίας, ὁ ἐπισπεύδων ἢ πᾶς ἐγγεγραμμένος πιστωτῆς ἢ ὀφειλέτης δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκπεύσεως τῆς ἄνω προθεσμίας· ἄλλως ὁ ὑπερθεματισμὸς εἶνε αὐτοδικαίως ἄκυρος.

710. Κατὰ τὴν μνησθεῖσαν ἡμέραν γίνονται νέα προσφορὰ παρὰ παντὸς προσώπου· ἐὰν δὲν γείνη νέα προσφορὰ ἡ κατακύρωσις γίνεται πρὸς τὸν ὑπερθεματίσαντα· ἐν ἀναπλειστηριασμῷ εὐθύνεται οὗτος διὰ τὴν διαφορὰν τῆς προσφορᾶς αὐτοῦ καὶ τῆς τῆς πρώτης κατακύρωσεως. Ἐὰν μετὰ ὑπερθεματισμὸν γείνη κατακύρωσις δὲν χωρεῖ ἄλλος ὑπερθεματισμὸς.

Κατὰ τὸ Γερμανικὸν σύστημα ἐφαρμόζονται περίπου τὰ αὐτὰ (Μέτιθι Νόμον περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως τῆς 24 Μαρτίου 1897). Ἄλλ' ἐκεῖ ἀπαντᾷ καὶ ἡ ἐπομένη φρόνιμος διάταξις. Ἡ ἐλάχιστη προσφορὰ (ἢ κανονίζει τὸ δικαστήριον) πρέπει νὰ περιέχῃ πάσας τὰς ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου ἀπαιτήσεις τὰς προτιμωμένας τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἐπισπεύδοντος. Ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ διάταξις φαίνεται ἀνοήτως καταθλιπτικῆ· πράγματι ὅμως δὲν εἶνε τοιαύτη. Τῷ ὄντι ἂν ὁ Α ἔχων λαμβάνειν δραχ. 5000 κατὰσχῆ τὴν οἰκίαν τοῦ ὀφειλέτου Β καὶ ἐπὶ τῆς οἰκίας ταύτης ὑπάρχει ἐνυπόθηκον χρέος τοῦ Γ ἐκ δραχ. 10,000, ὁ Α πρέπει ὡς πρώτην προσφορὰν νὰ προσφέρῃ δρ. 11,000 ἢτοι 1000 δρ. διὰ τὰ ἐξόδα καὶ 10,000 διὰ τὴν ἀικαίτησιν τοῦ Γ. Καὶ τοῦτο εὐλόγως· διότι ἂν ὁ Γ ἔχει λαμβάνειν δρ. 10000, ἐφ' ὅσον δὲν δοθῆ τιμῆμα τοῦλάχιστον 10,000 δρ. ὁ Α οὐδὲν θέλει λάβῃ καὶ ἐπομένως οὐδὲν συμφέρον νόμιμον ἔχει πρὸς πλειστηριασμὸν. Σημειωτέον ὅμως ὅτι ὁ ἐπισπεύδων μόνον τοὺς προτιμωμένους αὐτοῦ λαμβάνει ὑπ' ὄψιν· ὅθεν ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει, ἂν ὁ Α εἶνε ἐπισπεύδων, τότε ἡ πρώτη προσφορὰ ἔσται μόνον 1000 δρ. Ἡ διάταξις εἶνε εὐφυῆς ἀλλὰ δὲν ἔχει μεγάλην τὴν πρακτικὴν ἀξίαν παρ' ἡμῖν.

Ἐν Ἰταλίᾳ (Ἰταλικὴ ἀστικὴ Δικονομία ἄρθρ. 663—664 καὶ 680—683) ἡ πρώτη προσφορὰ προσδιορίζεται εἴτε ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος εἴτε ὑπὸ τοῦ ἐκτιμητοῦ διοριζομένου ὑπὸ τοῦ προέδρου. Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος πρώτη προσφορὰ πρέπει νὰ ἰσοῦται τοῦλάχιστον πρὸς τὸ ἐξήκονταπλάσιον τοῦ φόρου ὑπὲρ τὸ ἀκίνητον πληρῶναι εἰς τὸ Δη-

μόσιον· ὅθεν οἰκία ἀποτίουσα ἐτησίως δραχ. 500 ὡς φόρον δέον ὅπως ἔχη ὡς πρώτην προσφορὰν δραχ. 30000.

Σημειωτέον ὅτι ἂν ἐγένετο ἐκτίμησις καὶ ἐτέθη ὡς πρώτη προσφορὰ ἡ ἐκτίμησις, ἂν οὐδεὶς παρουσιασθῆ ὑπερθεματιστής, τὸ Δικαστήριον διατάσσει νέον πλειστηριασμὸν κατὰ ἐν δέκατον τοῦλάχιστον καὶ τοῦτο διαδοχικῶς ἕως οὗ εὐρεθῆ ὑπερθεματιστής. Τὸ Ἰταλικὸν τοῦτο σύστημα φαίνεται λίαν εὐφυές, καίτοι ἴσως ἐν Ἑλλάδι ἤθελε προσκόψῃ εἰς δυσχέρειαν δαπάνης μεγάλης.

Περὶ δὲ τοῦ ὑπερπλειστηριασμοῦ κρατοῦσι τὰ ἐπόμενα.

Ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κατακύρωσεως ἐπιτρέπεται ὑπερπλειστηριασμὸς ἐπὶ προσφορᾷ τοῦλάχιστον τοῦ 1/10 τοῦ πλειστηριασμοῦ. Ἄν ὡσι πολλοὶ ὑπερπλειστηριασταί, προτιμᾶται ὁ τὰ πλεῖον προσφέρων, ἐπὶ ἴσων δὲ προσφορῶν ὁ πρῶτος προσνεγκών. Κατόπιν γίνονται νέοι πλειστηριασμοί, καθ' ὃν ἂν δὲ γείνωσι νέοι προσφορὰ κατὰκυροῦται τὸ ἀκίνητον εἰς τὸν ὑπερπλειστηριαστὴν ἐπὶ τῇ τιμῇ τοῦ ὑπερπλειστηριασμοῦ. Δεύτερος ὑπερπλειστηριασμὸς δὲν ἐπιτρέπεται.

Ὁ φίλος Σωτ. Κροκιδᾶς, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ συστήματα τῶν κοινοπραγῶν, ἐδημιούργησε πρωτότυπον ἑλληνικὸν σύστημα. Κατὰ τοῦτο, ἐὰν τὸ πλειστηριασμά εἶνε ἑλαττον τοῦ ἡμίσεος τῆς κατὰ τοὺς ἐξ πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ μῆνας ἀξίας τοῦ ἀκινήτου, τότε ὁ ὑπερθεματιστής ὑποχρεοῦται ἵνα καταβάλλῃ πρὸς τὸν ὀφειλέτην ἢ τοὺς δανειστάς αὐτοῦ, πρὸς τῷ πλειστηριασμῷ, καὶ πσοῦν τοιοῦτον ὥστε νὰ ἀποτελῆ τὸ ὅλον τὰ 70)100 τῆς ρηθείσης ἀξίας. Τρία εἰσὶ τὰ κύρια σφάλματα τῆς διατάξεως α') πῶς θέλει ἐξευρεθῆ ἡ ἀξία ἢν εἶχε τὸ ἀκίνητον κατὰ τοὺς ἐξ μῆνας πρὸ τῆς κατακύρωσεως; διὰ μαρτύρων, διὰ πραγματογνωμόνων, ἐπὶ τῇ βίβσει γειτονικῶν ἀγορῶν, ἴσως εἰκονικῶν; Ἰδοὺ ὁ μέγας σκόπελος· β') δικαί ἂν εἶνε 50)100 δὲν χωρεῖ συμπλήρωσις καὶ ἂν εἶνε 49)100 χωρεῖ συμπλήρωσις μέχρι 70 ο)ο. Τοῦλάχιστον ἂν ἔλεγετο ὁ Νόμος μέχρι 50 ο)ο κακῇ ὑπονοίᾳ γ') δικαί νὰ ὑποχρεωθῆ ὁ ὑπερθεματιστής νὰ ἀγοράσῃ ἀναγκαστικῶς τὸ ἀκίνητον εἰς τὸ ἡμισυ;

Ἡ διάταξις αὕτη εἶνε οικονομικῶς τοσοῦτον **τερατώδης**, διασειούσα ἐκ βάθρων τὰς ἀρχὰς τῆς ἐλευθερίας κυκλοφορίας τοῦ πλοῦτου, ὥστε αὕτη καὶ μόνη καθιστᾷ ἄχρηστον τὸ Νομοσχέδιον. Ἄλλὰ καὶ ἡ νομικῶς τεχνικὴ διατύπωσις αὐτῆς εἶνε ἄεστος· διότι, δίδεται ἡ μορφή τῆς προσωπικῆς ἀγωγῆς. Οὕτως ὅμως ὁ ἀληθινὸς ὑπερθεματιστής δύναται νὰ ἀναθῆσῃ εἰς ἀφερέγγυον πρόσωπον, ὅπως γείνη ὑπερθεματιστής ἐν τῷ πλειστηριασμῷ, νὰ ἀγοράσῃ δὲ παρὰ τούτου ἅμα τῇ κατακύρωσει τὸ ἀκίνητον, ὅποτε ὁ μὲν νέος ἀγοραστής, μὴ κατεχόμενος τῇ προσωπικῇ ἀγωγῇ, οὐδὲν θὰ ὀφείλῃ, ὁ δὲ ὑπερθεματιστής ὡς ἀφερέγγυος οὐδὲν θὰ ἔχη δοῦναι. Οὕτω δὲ ὁ Νομοθέτης ἀπορῶν περὶ τῆς ἀξίας τοῦ μέτρου αὐτοῦ διετύπωσε τοῦτο ἀτελῶς, παρασχῶν εὐκόλον τὴν καταστρατήγησιν ἐπὶ τῶν πλείστον περιπτώσεων.

Ἐν τούτοις, καίτοι ἡ τροποποίησις αὕτη εἶνε καταργητέα, ἡ ἐπάνοδος εἰς τὸ πρῶην καθεστῶς φαίνεται μοι ἀδόκιμος· διότι ὄντως πολλάκις ἠγοράσθησαν ἐν τῷ πλειστηριασμῷ κτῆματα ἀντὶ ἐλαχίστου ποσοῦ ὑπὸ τὸ τῶος κρατοῦν παρ' ἡμῖν σύστημα. Ὅθεν φρονῶ ὅτι δέον ὅπως καθιερωθῆ καὶ παρ' ἡμῖν ὁ ἐν Εὐρώπῃ κρατῶν ὑπερθεματισμὸς, μεταβαλλόμενος ὅμως κατὰ τοῦτο ὅτι τὸ ὑπερπλειστηριασμά δέον ὅπως κατατίθεται εἰς μετρητὰ, διότι ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ὅπως ἐν Γαλλίᾳ τοὺς (avoués) ποιούντας τὰς προσφορὰς καὶ ὄντας προσωπικῶς ὑπευθύνους.

Κατὰ ταῦτα φρονῶ ὅτι ἀρμόζει παρ' ἡμῖν ἡ ἐπομένη διατύπωσις.

Ἐν ταῖς δέκα μετὰ τὴν κατακύρωσιν ἡμέραις δύναται πᾶς νὰ ὑπερπλειστηριασῇ καταθέτων παρὰ τῷ συμβολαιο-

γράφῳ γραμμάτιον τοῦ δημοσίου ταμείου καταθέσεως εἰς μετρητὰ τοῦλάχιστον τοῦ ἕκτου τοῦ πλειστηριασμοῦ ὡς ὑπερπλειστηριασμός. Ὁ συμβολαιογράφος ὀρίζει διὰ προγράμματος τὴν ἡμέραν ἐντὸς ἐτέρων 15 ἡμερῶν νέου πλειστηριασμοῦ, ἔνθα ὡς πρώτη προσφορὰ λογίζεται ἡ τοῦ ὑπερπλειστηριαστοῦ καὶ ἐλλείψει μείζονος προσφορᾶς κατακυροῦται τῷ ὑπερπλειστηριαστῇ ἐπὶ τῇ προσφορᾷ ταύτῃ. Δεύτερος ὑπερπλειστηριασμὸς δὲν ἐπιτρέπεται.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ἐκτίμησιν, αὕτη εἶνε παρ' ἡμῖν περιττὴ καὶ ἐπομένως δέον ὅπως ἀρκεσθῶμεν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος πρώτην προσφορὰν, ἐπιδιώκοντες διὰ τοῦ ὑπερπλειστηριασμοῦ τὴν ἐπίτευξιν κτήματος ἱκανοποιητικοῦ. Ὁ δὲ ὑπερπλειστηριασμὸς καθίστησι σχεδὸν περιττὰς τὰς διατάξεις περὶ δολίας ἀπομακρύνσεως τῶν ἀγοραστῶν ἀπὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀκυρότης, ἢ τις τὰ μάλιστα παραλύει τοὺς πλειστηριασμούς, ἐξαρτῶσα τὸ κύρος αὐτῶν ἐκ τοῦ ἀσταθοῦς τῶν μαρτύρων μέσου.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΟΥΒΟΥΝΙΩΤΗΣ

Αἱ στήλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὐρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μετὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Ἡ τεχνητὴ φήμη δὲν ἔχει περιագάγη αὐτὸν ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς ἀπλοϊκῆς εὐπιστίας ἀνά τὸ Ἑλληνικόν, ὅπου τόσον εὐχρῶν δημιουργοῦνται παρ' ἡμῖν προσωπικότητες.

Ἄλλ' ἐν τούτοις δὲν εἶνε ὀλιγώτερον γνωστὸς ἐν Ἑλλάδι ὁ νέος ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κ. **Γεώργ. Φινιώρης**. Τὴν φήμην του ἐδημιούργησε μακρὰ καὶ πραγματικὴ ἐργασία εὐδόκιμος. Διότι εἶνε ἐπαγγελματίας πολιτευθεὶς, καὶ οὐχὶ ὡς συνήθως πολιτευτῆς ἄνευ ἐπαγγέλματος. Εἶνε γνησιώτατον τέκνον τῆς δικηγορίας, βιοπαλαιστής ἐν κυριολεξίᾳ κρατερὸς ἐν αὐτῇ, πολίτης δοκιμασθεὶς ἐν μέσῳ τοῦ πυρὸς τῶν παθῶν καὶ ἐν τῇ φοβερᾷ δίνῃ τῶν συμφερόντων. Τὰ πράγματα δὲν τὰ ἀνέγνωσε μόνον εἰς τὰ βιβλία καὶ δὲν τὰ συνεδύασε μόνον μακρόθεν ἐν τῇ φαντασίᾳ του, ἀλλὰ τὰ εἶδε καὶ τὰ ἔψαυσε καὶ τὰ ὑπέστη ὑπὲρ καὶ κατ' αὐτοῦ ἐν τῇ πολυμόρφῃ πάλῃ τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ἐν τῇ δεινῇ ἀγωνίᾳ ἐργώδους καὶ κατ' ἐξοχίην διδακτικοῦ ἐπαγγέλματος. Ἐκεῖ ἐδοκιμάσθη ἡ γενικὴ γνώμη καὶ ἐκυρώθη ἡ φήμη τοῦ ἐναρέτου ἀνθρώπου, τοῦ χρηστοῦ πολίτου, τοῦ ἐξόχως εὐθαρσοῦς ἀνδρός, ἐν ἀγαστῇ σεμνότητι παραστάσεως, τοῦ πραγματικῶς ἀρτίου ἐπιστήμονος. Καὶ διὰ τοῦτο τολμᾷ ἀκρατήτως ἐν ταῖς λόγοις καὶ ἐν τοῖς ἔργοις εἰς ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ δικαίου.

Εἶνε ὁ πολιτευτῆς, ὅστις, ἐν μέσῳ δύο γιγαντωδῶν φανατικῶν κομμμάτων τῆς ἐπαρχίας του, συνησπισμένων, ἐδήλου ἀνενοδοῖστος πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς του, ὅτι δὲν πολιτεύεται διὰ νὰ συναλλαχθῆ. Οὕτω ἐπανειλημμένως ἐνίκησε καὶ ἠττήθη ἀδιάφορον δὲ διὰ τὴν ἀρετὴν του ἂν ἐγκατελείφθη ὑπὸ στενωπῶν του συγγενῶν. Εἶνε προφανῆς κατ' ἀκολουθίαν ὁ λόγος, δι' ὃν μετὰ προσοχῆς ἠκούετο ἐν τῇ Βουλῇ, μηδὲν κόμμα ὑπηρετήσας καὶ εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν δὲν ὑπῆρχεν ἐκ τῆς ἐπαρχίας του κυβερνητικὸς βουλευτής, διότι ἦσαν πάντες πεπεισμένοι, ὅτι ἠκούετο ἢ

φωνῇ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς γνώσεως τῶν πραγμάτων.

Αἱ ἀνάγκαι καὶ αἱ ἐλλείψεις τῆς Δικαιοσύνης, εἰς πρόσωπα καὶ εἰς πράγματα, τῷ εἶνε γνωσταὶ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ—ἐσχάτως δὲ εἰς σειρὰν ἄρθρων πολλῆς προσοχῆς ἀξίων, ἐν ἐπαρχιακῇ ἐφημερίδι, ἀπέδειξεν, ὅτι ἡ θεωρητικὴ ἐξέτασις τῶν δικαστικῶν ζητημάτων ἀπὸ πάσης περιωπῆς τῷ εἶνε τόσον εὐχερῆς, ὅσον οἰκεία ἢ ἐκ μακρᾶς πείρας ἀντίληψις αὐτῶν. Αἱ περιστάσεις εἶνε ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε εὐνοϊκαί. Τὸ ἐλάχιστον ἐμπόδιον ἀποτελοῦσιν οἱ τελευταίως γενόμενοι ἀσυνάρτητοι, ἀνάπηροι καὶ ἀνεφάρμοστοι ἐν πολλοῖς τραγέλαφοι, οἱ κληθέντες δικαστικοὶ νόμοι, οἱ φέροντες τὴν σφραγίδα τῆς καταδίκης ἀφ' ἧς ὑπῆρξαν ὡς νομοσχέδια, προϊόντα καὶ ὑπολογισμῶν ἀλλὰ καὶ ἀμαθείας καὶ ἐπιπολαιότητος. Ἐχομεν πίστιν ἐπὶ τοιοῦτον συνάδελφον, ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης νῦν Ὑπουργόν, ὅτι θὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον του.

Οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ πενταπλῆ ἐγγείρησις τὴν ὁποῖαν μετὰ τῆς νεανικῆς ἀποφασιστικότητος ἐνήργη-

Βεβαίως ἐπόνεσε σε τὸ Ἄνωτατον παρὰ

τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Συμβούλιον ἐπόνεσεν, ἀφοῦ οὔτε χλωροφόρμιου οὔτε κοκκαίνης ἦτο δυνατόν νὰ ἐγένετο χρῆσις. Γνωστὸν δὲ ὅτι αἱ ἀλγηδόνες προκαλοῦν κραυγὰς, αἱ ὁποῖαι πάλιν συγκινοῦν τοὺς πλέον εὐαίσθητους. Ἐκ τούτου καὶ οἱ ἀντανεκλαστικοὶ πόνοι καὶ αἱ κατὰ συμπάθειαν κραυγαί, αἱ ὁποῖαι μετεδόθησαν διὰ μελῶν τινῶν τοῦ ἡμερησίου τύπου. Ἐὰν ἐπρόκειτο διὰ κλαυθμηρισμῶν συμπαθείας ἢ μεμφιμοιριῶν πόνου νὰ συνετελοῦμεν καὶ ἡμεῖς πρὸς παραμυθίαν τῶν ὑποστάντων τὴν ἐγγείρησιν, πρῶτοι ἡμεῖς θὰ τὸ ἐπράττομεν, διότι μετὰ τοὺς περισσοτέρους ἐκ τούτων διακείμεθα συμπαθέστατα. Δὲν πρόκειται ὅμως περὶ τῶν ἀτόμων, ἀλλὰ περὶ τοῦ θεσμοῦ ὁ ὁποῖος ἀναμφιβόλως ὑπέστη παρέκκλισιν εἰς χειράς των. Ὁρνοῦμεν ἄρα διὰ τὰ πρόσωπα καὶ συμπαθοῦμεν τὸν οἰκογενειάρχην, ἀγαλλόμεθα ὅμως διὰ τὸν θεσμόν.

Καὶ εἰς ἄλλο μέρος ὑποδεικνύομεν, ὅτι ἐκεῖνο, ὅπερ μεγαλύνει τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου εἶνε, ὅτι

δι' αὐτῆς ἐξήρησαν οἱ κρίνοντες

Ἡ τρανωτάτη εἰς τὸ ἐπίπεδον ἐ-

ἀπόδειξις κείνο, εἰς ὃ ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ ἀνέλθουν ἐκ τῆς καταστάσεως τῆς σήμερον. Μέχρι τοιοῦτου δὲ ἐξαρθέντες ἐπίπεδου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κρίνουν ἄλλως ἢ ὡς ἔκριναν, δεχθέντες ὅτι οὐδεὶς τῶν Εἰσαγγελέων κατέχει τὸ ἐπιστημονικὸν ἐκεῖνο μεγαλεῖον καὶ τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς ἐκεῖνην, τὴν ὁποῖαν ἠξίωσεν ἡ νομοθεσία. Ὑπάρχει δὲ ἀμφιβολία τις, ὅτι οὐδένα, ἀπολύτως οὐδένα ἐκ τῶν πέντε ἐκδόμενον τὰ δύο ταῦτα ἀπαραίτητα διὰ τὸ μέγα ἀξίωμα στοιχεῖα; Ἄν καὶ εἰς ἀκόμη ὑπῆρχεν ὁ ἀμφιβάλλων, τοῦτον πανηγυρικώτατα ἐπέρχεται νὰ διαψεύσῃ ὁ τῶος Εἰσαγγελεὺς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν κ. Α. Τσέλος, φεγγαμένος ἐν ταῖς «Ἀθηναῖς» τῆς χθες, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὰ ἐξῆς: «Τοιαύτη δικαστικὴ ἀποκέντρωσις, αὐτὸ τοῦτο καταλύουσα τὰ δικαιώματα τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, εἶνε σπουδαίως ἐφεινητέον, ἂν δύναται νὰ ἀποθῆ ἐπ' ὀφελείᾳ ἢ ἐπὶ βλάβῃ καιρίᾳ τῆς δικαιοσύνης»!

Ὅπερ σημαίνει, ὅτι Εἰσαγγελεὺς Ἐφετῶν ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ τοῦ Κράτους, σύμβουλος τοῦ Ὑπουργοῦ ἐκ θετικῶν διατάξεων τῆς νομοθεσίας, ὑπόχρεως

συνεπώς εκ τούτων ου μόνον να εχη, αλλά και να υποδεικνύη ιδίαν γνώμην επί πάσης νομοθετικής καινοτομίας, συσπειρούται ως η χελώνη και κρύπτεται ως ο λαγώς και κλείεται ερημηκώτατα εντός του γραφείου του, καθ' ην στιγμήν η μὲν κοινωνία παρεσκευάζε μετ' αγωνίας η δὲ νομοθετική εξουσία εψήφισεν ένα νόμον, οστις, κατά τήν γνώμην του, κατέλυε τὰ δικαιώματα ἄλλης εξουσίας και καθίστα ερευνητέον τὸ ζήτημα τῆς εκ τούτου ωφελείας η βλάβης τῆς δικαιοσύνης.

Εἶχεν ἄρα τότε τήν αὐτήν, ἦν και σήμεραν ἔχει γνώμην, ἡ σήμεραν μόλις, ὅτε ἡσθάνθη αναπλεγμένην και τήν λεπτήν του ἐπιδερμίδα, τήν ἐμόρφωσε... κατ' ἀνάγκην;

Τὸν Εἰσαγγελέα ἄρα τὸν οὕτω δειλόν, τὸν στερομένον αὐτοβουλίας, τὸν ἐστερημένον ἐθελουσίας, τὸν ἐκμηδενίσαντα τοῦ ἀξιώματος τὸ ἐγὼ, ὅπως οὕτω μιλῶν τήν ἐπιδερμίδα του ἐν τῇ χλιδῇ τῶν ὑλικῶν και ἠθικῶν ἀπολαυῶν τοῦ αὐτοῦ ἀξιώματος, τοῦτον τὸν Εἰσαγγελέα ἔκρινεν ὁ Ἄρειος Πάγος και ὑπὸ τοιαύτην μορφήν ἔκρινεν ἀνεπαρκῆ, ὡς ἀναμφισβητήτως εἶνε.

Ἀμφιβάλλομεν ἂν κατώτεροι βαθμοφύροι, ἀποτασσόμενοι ὑπὸ συμβουλίου, θὰ ἐσκέπτοντο αὐτὴν ταύτην τήν στιγμήν τῆς ἀνακοινώσεως εἰς αὐτοὺς τῆς ἀποφάσεως περὶ ἀποτάξεως τῶν νὰ ἀντιτάξουν **τοὺς τύποις!** ἀκυρωτικούς λόγους ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἡ ἀπόταξις και δὴ τὸν λόγον ὅτι δὲν ἐκλήθησαν εἰς ἀπολογία καθ' ὅλους τοὺς τύπους τοῦ νόμου, ὡς διαλαλοῦν ἀπὸ τῆς χθὲς οἱ πέντε ἀποταχθέντες Εἰσαγγελεῖς.

Ἡμεῖς δεχόμεθα πρὸς χάριν τῶν ὅτι ὁ λόγος εἶνε ἀναμφισβήτητος, φανταζόμεθα δὲ ἕνα Εἰσαγγελέα Ἐφετών, καταλαβάνοντα και πάλιν τήν ἔδραν του χάρις εἰς τοῦτο ἡ ἐκεῖνο τὸ λεξίδιον τοῦ νόμου, καθ' ἣν στιγμήν ἐννέα μέλη τοῦ Ἄρειου Πάγου ἐζύγισαν αὐτὸν ὡς ἀνεπαρκῆ. Φαντασθῆτε ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας τὸ κῆρος ἐνὸς τοιούτου Εἰσαγγελεως Ἐφετών.

Τὴν ἀτυχῆ ὅμως τήν λογικὴν. Ἄν και αὐτὴ ἡδύνατο νὰ κραυγάσῃ, θὰ ἐβροντοφώνει. Ἐνεκα τίνος ἔκρινεν ὡς ἀπολυτέους τὸ Ἄνω-
Ω, ἡ λογική! τῶν Συμβουλίων και τοὺς πέντε Εἰσαγγελεῖς; Ὡς ἐπιστημονικῶς **ἀνεπαρκεῖς**. Εἰς τί ἄρα θὰ ἐχρησίμευεν ἡ ἀπολογία και πῶς εἶνε νητη αὐτή; Διὰ νὰ ἐπειθε μήπως τὸ Συμβούλιον ἐντὸς μιᾶς ἡ και δύο ὥρων, ὅτι οἱ ἀνεπαρκεῖς, κατὰ τήν ἐκτίμησίν του, εἶνε ἐπιστημονικῶς ἄρτιοι;

Τὸ ἄλλο δὲ, τὸ μέχρι κωμικότητος ἐξικνούμενον;
— Σὲ κατηγορῶ διότι εἶσαι ἀνεπαρκῆς ἀπολογήσου: διατὶ εἶσαι ἀνεπαρκῆς;
Διαφέρει μήπως κατὰ πολλοστμηόριον τοῦ ἐρωτήματος, εἰς ὃ καταλήγουν οἱ τῆς τυπικῆς ἀκυρότητος ἕνεκα τῆς μὴ τάχα ἀπολογίας ὁπαδοί, τὸ ὅποιον θὰ ἦτο τὸ ἐξῆς;
— Σὲ κατηγορῶ, ὅτι εἶσαι κωφός ἀπολογήσου: διατὶ εἶσαι κωφός;
Ω ἀτυχῆς λογική!

Ὁ πνιγόμενος συλλαμβάνει τήν κόμην του, ἵνα σωθῆ, λέγει κοινῆ παροιμία. Καὶ οἱ ὑπὸ παύσειν Εἰσαγγελεῖς Ἐφετών προσπαθοῦν ἐν **Ἄνεκτοῖ** τῇ ἀπογνώσει τῶν νὰ συλλαβῶν τήν γνώμην τῆς ἐλαχίστης μειονοψηφίας ὑπὲρ τῆς μὴ ἀπολύσεως τῶν. Ἄλλ' ἐὰν ἡ γνώμη τῆς πλειονοψηφίας εἶνε ἀπλῶς ἀπολυτική, ἡ γνώμη τῆς μειονοψηφίας εἶνε κυριολεκτικῶς σπαρακτικὴ διὰ λειτουργοὺς τοιαύτης περιπτώσεως ἐν τῇ δικαστικῇ ἱεραρχίᾳ. Τοὺς θεωρεῖ ἀνεκτοὺς ἐκ τῶν περιστάσεων και τοῦτο μόνον διότι φρονεῖ, ὅτι θὰ δημιουργηθῆ ἀνοικονομητόν. Ἀναγνώσαστέ τήν, δημοσιευομένην ὀλόκληρον εἰς ἄλλην στήλην μας.

Και τὸ μὲν λάκτισμα κατηνέχθη μεθ' ὅσου θάρρους ἦτο ἐπιβεβλημένον νὰ κατενεχθῆ, μετ' αὐτὸ ὅμως παρήχθη κατ' ἀνάγκην και τὸ κενὸν **Τὸ χάσμα** ὑπερ χρίζει πλήρωσεως. Πῶς δὲ τὸ κενὸν τοῦτο θὰ πληρωθῆ; Διὰ τῶν ἀνδρῶν οὐς ὁ αὐτὸς νόμος ὑποδεικνύει; Σχεδὸν οὐδὲν ἀνάστημα μεταξὺ αὐτῶν διακρίνομεν οὔτε και εἶνε δυνατόν νὰ ἰδῶμεν τοιοῦτον ἐπιφαινόμενον, ἐφ' ὅσον δὲν παρέχει τὸ Κράτος τὰ μέσα δι' ὧν θὰ δυναθῶμεν νὰ σαχηνεύσωμεν πᾶσαν ἐν ἐπιστήμῃ και χαρακτῆρι κορυφήν.

Καθ' ἣν στιγμήν ἐν Κράτος ὀλόκληρον συνεκράτει ἐκ τρόμου τήν ἀναπνοήν του, προέβλεβεν ἀπὸ τῆς ἡμικλείστου θύρας ἐνὸς ἀνακτορικῶ δω-

Πῶσι ματίου τήν κεφαλὴν του εἰς ἀνακτορικὸς ὑπάλληλος και ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τύπου, ἡ, ὅπερ ταυτὸν, πρὸς ὀλόκληρον τήν Ἑλληνικὴν φυλὴν, παρεῖχεν εἰς αὐτὴν τήν πληροφορίαν:

— Ὅτι ὁ ἀέρας εἶνε καθουρντιστός και μυρίζει και τυρίλα.

Πρῶσι εἰς τὸν νῦν διευθυντὴν τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ Βασιλέως και νῦν δικηγόρον τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος και τέως Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης και τέως Δικαστικὸν Σύμβουλον και τέως Ἀρεοπαγίτην και τέως ἀντιπρόσωπον τῆς Πολιτείας ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ και πάντοτε... ἀπογοητευμένον.

Εὔγε ὅμως εἰς τὸν Γελοτωποῖόν. Διονύσιος Στεφάνου ὁ ἀνὴρ.

Αἰσθανόμεθα βδελυγμίαν νὰ ἱστορήσωμεν ὅλην τὴν ἀνιδιῆ περιπλοκὴν και ἀκανδρίαν, ἣτις ἐδημιούργησε τήν συνῆ-
Ζήτημα! πρωτοδικῶν ἐν Κορίνθῳ.

Διότι δύο ἦδη ὑπάρχουν, νομίμως ἀμότεροι: ὁ εἰς μετετέθη ἐκεῖ και τῷ ἐκοινοποιήθη ἡ μετάθεσις, ὁ ἕτερος μετετέθη ἐκεῖθεν εἰς Καρπενήσιον, ἀλλὰ δὲν τῷ ἐκοινοποιήθη ἡ μετάθεσις. Τὸ πρᾶγμα πρέπει νὰ διορθωθῆ, λέγουν οἱ πρακτικότεροι, ἀλλὰ γεννᾶται **ζήτημα!** Οὐδὲν ζήτημα γεννᾶται οὔτε ἐλάχιστον.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 20 τοῦ νέου νόμου «κατ' ἐξίρεσιν ἐπιτρέπεται μετάθεσις και ἐντὸς τῆς τριετίας: α') ἐὰν ὑπάρχη θέσις κενὴ κλπ. β') ἐὰν ἡ μετάθεσις ὀρισμένου προσώπου ἐπιβάλληται ἐξ ἀναποφεύκτου ἀνάγκης τῆς ὑπηρεσίας κλπ.» Εἶνε δὲ προφανές ὅτι πρέπει νὰ μετατεθῆ εἰς Καρπενήσιον ὁ εἰς Κορίνθον μετατεθείς, ἀδιάφορον ἐὰν ὁ πατήρ του χολωθῆ και ἀνακλιέσῃ τὰς ἀνελάβειν ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τοῦ δαπάναις τῆς Ἐπαναστάσεως καλλιεργήσαντος ἡσὶν ὑποψηφίου βουλευτοῦ, νεοφωτιστοῦ, Ἀττικῆς και Βοιωτίας.

REPLIK

Κύριε Διευθυντά,

Θὰ ἐπέισθητε, ὑποθέτω, ὅτι ἐπὶ τοῦ κ. Ἀραβαντινοῦ ἐπληθύνεσε τὸ γνωμικὸν «οὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον» και ὡς πρὸς τὰς δύο διατριβὰς αὐτοῦ ἐν τῇ διαπραγματεύσει τοῦ νομοθετικοῦ προβλήματος. Ἀστυχῶς ὅμως ἡ ἐπαλήθευσις αὐτῆ συνωδεδῆθη, παραμερισθείσης ἀέχρας ὑπ' αὐτοῦ τῆς οὐσιαστικῆς συζητήσεως τοῦ ὄντος συνθέτου τούτου προβλήματος λόγῳ εἰδικῆς ἰνως και πανθομολογουμένης διανοητικῆς ἀνεπιτηδειότητός του, και ὑπὸ τῶν σχετικῶν ἐκείνων ὑβρεῶν και χυδαιολογιῶν, τὰς ὁποίας αὐτὸς μόνος γνωρίζει και αἱ ὁποῖαι ἀπ' αὐτοῦ και μόνου ἡδύνατο νὰ προέλθωσι.

Ἐξ ἑτέρου ὅμως θὰ ἐπέισθητε ὅτι εἶνε εὐχάριστον ὅτι διὰ συζητήσεων ἐπὶ τοιούτων θεμάτων κωμικοποιεῖται ὁ τύφος και ἀποκαθαίρεται ἀρκετὰ ἀποτελεσματικῶς τὸ **τάγμα τῶν ἐπιστημῶν.**

Ἐν Ἀθήναις 20 Ἰουνίου 1910.

Ἡλ. Ἀναστασιάδης

Τόμοι τῆς «Δικαιοσύνης» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα αὐτῆς, τοῦ μὲν πρώτου ἔτους πρὸς δραχμὰς 5 τῶν δὲ λοιπῶν πρὸς δραχμὰς 7.50 ἕκαστος.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΚΩΔΗΚΟΣ; ΥΠΟ ΗΛΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ ΥΠΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 156 φύλλου).

Ἡ ἐπιρροή τῶν γαλλικῶν ἰδεῶν ἀείποτε ὑπῆρξε μεγάλη ἐπὶ τῶν λατινικῶν φύλων και ἐκεῖ ὅπου δὲν ἴσκουν τοιαύτην τὰ γαλλικὰ ὅπλα. Εἶναι γνωστὸν ὅτι μέγα μέρος τῆς ἰταλικῆς χώρας διετέλεσεν ὑπὸ τοὺς Γάλλους και ὅτι ὁ γαλλικὸς κώδεξ εἰσῆχθη εἰς τὰ πλεῖστα ἰταλικά κρατίδια. Οὐχ ἦττον και ὅταν ταῦτα ἀπηλλάγησαν τοῦ γαλλικοῦ ζυγοῦ, δὲν ἡδυνήθησαν νὰ ἀπαλλαγῶσι τῶν γαλλικῶν νομικῶν ἰδεῶν. Ἐμφαντικώτατον δὲ εἶναι, ὅτι ἐν ᾧ μέγα μέρος ἐπίσης τῆς Ἰταλίας διετέλει ὑπὸ τὴν Αὐστρίαν, ἡ Λομβαρδοβενετικὴ χώρα, και εἰσῆχθη και ἐκεῖ τὸ αὐστριακὸν δίκαιον, δηλαδὴ ὁ αὐστριακὸς κώδεξ, οὐχ ἦττον τὸ δίκαιον τοῦτο λόγῳ τῆς γερμανικῆς αὐτοῦ ὕψης και διατυπώσεως, δὲν ἐλήφθη σχεδὸν παντάπασι ὑπ' ὄψει ἐν τῇ μετὰ ταῦτα νομοθετικῇ συγχροτήσῃ τοῦ Ἀλβερτινοῦ κώδεκος και τοῦ νῦν ἰσχύοντος τοιούτου. (Πρὸ. Sclopis Storia della legislazione italiana 1863—1864 τόμ. III σελ. 385 ἐφ.).

Τούναντίον ὅμως, ἐνῶ πρὸς στιγμήν κατηγγῆθη ὁ εἰσαχθεὶς γαλλικὸς κώδεξ, ὅπως συνταχθῶσι νέοι κώδεκες εἰς τὰ διάφορα κρατίδια ἐπὶ τῇ βάσει δηθεν τῶν πατρίων δικαίων, οἱ συνταχθέντες οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ αὐτὸς ὁ γαλλικὸς κώδεξ. Τοῦτον δὲ ἔσχεν ὡς ἄμεσον βᾶσιν και ὁ Ἀλβερτινὸς κώδεξ και ὁ νῦν ἰσχύων τοῦ 1865. Ἐξ ἐνὸς μὲν λόγῳ τῆς ἀπλότητος τοῦ κώδεκος τούτου, ἐξ ἑτέρου δὲ διότι διέβλεπον οἱ Ἰταλοὶ ὅτι διὰ τοῦ γαλλικοῦ κώδεκος, συνταχθέντος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν συγγραμμάτων τοῦ ρωμαῖστοῦ Pothier, ἐπαναφέρουσι τὸ προγονικὸν δίκαιον, εἰχόντο στενωῶς τοῦ γαλλικοῦ κώδεκος. Ὁ Borsari μάλιστα, εἰς ἐκ τῶν παλαιότερων ἐρμηνευτῶν τοῦ ἰταλικῶ κώδεκος (Commentario del codice civile 1871 σελ. 13) καυχᾶται, διότι ὁ Ἰταλὸς νομοθέτης τοῦ 1865 δὲν ἠλλοίωσε σχεδὸν παντάπασι τὸ ἐνοχικὸν δίκαιον τοῦ ναπολεοντείου κώδεκος, ὅπως οὕτω κρατῶσιν, ὡς λέγει, αἱ ἀναλωτικὴ ἀρχαὶ τῶν προγόνων ρωμαίων. Λέγει δὲ ταῦτα ὁ Borsari περὶ τοῦ ἐνοχικοῦ δικαίου, ἐκεῖ, ὅπου συνήθως ὁ γερμανικὸς κώδεξ θεωρεῖται ρωμαϊκώτερος τοῦ ἰταλικῶ, ὡς νομίζει και ὁ κ. Βασιλείου.

Ἐπομένως δὲν ἀληθεύει ὅτι ὁ ἰταλικὸς κώδεξ στενωῶς ἔχεται τῶν statuta τοῦ μέσου αἰῶνος ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ φοβίξῃ τὸν κ. Βασιλείου, τὸν ὅποιον ὅμως δὲν ἐφόβισαν οὔτε τὰ Landrechte τῶν γερμανῶν, οὔτε ἐπὶ τέλος τὸ Σαξωνικὸν κάτοπτρον. Καὶ ὅμως δύναται τις εἰπεῖν ὅτι ἔσχον ταῦτα μέγιστα ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ γερμανικοῦ κώδεκος ἡ τὰ statuta τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ κώδεκος αὐτῆς, διότι, ἐνῶ κατὰ τήν μεταφορὰν τῶν διατάξεων τοῦ γαλλικοῦ κώδεκος εἰς τὸν ἰταλικὸν διέβλεπον οἱ Ἰταλοὶ ἐπαναφορὰν τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου, τοῦ πατρίου δικαίου, τούναντίον ἐν Γερμανίᾳ ἄμα τῇ δημοσιεύσει τοῦ πρώτου σχεδίου τοῦ κώδεκος ἠκούσθησαν διαμαρτυρίαι, διότι τοῦτο περιεῖχε πολὺ ρωμαϊκὸν δίκαιον, «ὀθνεῖον δίκαιον», συνίστων δὲ, ὅπως καταστή ὁ γερμανικὸς κώδεξ μᾶλλον τοπικὸς. Ἐν τῇ συντάξει τοῦ κώδεκος κατελήφθησαν οἱ γερμανοὶ κατ' ἐξοχὴν ὑπὸ τοῦ γερμανικοῦ σωθνισμοῦ τοσοῦτον, ὥστε εὐλόγως νὰ ἐπιπρίνη αὐτοὺς δρμῆως ὁ πολὺς Saleilles. (Introduction à l'étude de droit civil allemand. Paris, 1904 σελ. 6).

Δὲν εἶναι ἄρα ἀκριβὲς τὸ συνήθως φερόμενον ὡς ἐπιχείρημα ὑπὸ τῶν πολλῶν ὑπὲρ τῆς παρ' ἡμῖν μεταφορᾶς τοῦ γερμανικοῦ κώδεκος, ὅτι οὕτος εἶναι ρωμαϊκώτερος. Ἡμεῖς βεβαίως δὲν εἴμεθα οἱ λάτρες τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου, ὡς ἄλλοι, ἀλλ' ἐξ ἄλλων λόγων, σημαντικῶν, ὑποστηρίζομεν τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ρωμαϊκώτερου ἰταλικῶ κώδεκος. Ἄλλ' ἐπὶ τέλος και κατὰ τὸ σημεῖον τῆς τοπικότητος, τὸ ὅποιον περιέχουσιν οἱ λατινικὸ κώδεκες ἡδυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι διὰ τὴν ἡμετέραν χώραν, διατελοῦσαν ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς περίπου κοινωνικοὺς ὁρους, τὰ τοπικὰ ἐκεῖνα στοιχεῖα δὲν εἶναι περισσότερο ἐπιειγόντως ἀποβλητέα

παρ' ἡμῖν και δὲν δυσχεραίνουσι τὴν εἰσαγωγὴν τῶν κωδῆκων τούτων τοσοῦτον, ὅσον τὰ στοιχεῖα τοῦ τοπικισμοῦ τοῦ γερμανικοῦ κώδεκος.

Οἱ ἰταλοὶ ἄρα, λατινικῆς φυλῆς, τὰ μάλιστα εἰκλύσθησαν και ἔλκονται και νῦν ἐκ τῶν γαλλικῶν ἰδεῶν, παρὰ τὴν πρό τινος πρόσκαιρον ἐπικράτησιν τοῦ νομικοῦ γερμανισμοῦ.

Ἄλλ' ἡ τοιαύτη ἐπιρροή τῶν γαλλικῶν ἰδεῶν παραμένει και νῦν σχεδὸν ἀμείωτος ἐπὶ τῶν λατινικῶν φύλων, ἐν ταῖς γενικαῖς γραμμαῖς, ἀναφέρομεν δὲ ὅτι και ὁ ἐμπορικὸς κώδεξ τοῦ Περού τοῦ 1902 και ὁ τοιοῦτος τῆς Βενεζουέλας τοῦ 1904 και ὁ πορτογαλικὸς κώδεξ τῆς ἐμπορικῆς διαδικασίας τοῦ 1905 δὲν ἠκολούθησαν τὸ γερμανικὸν νομοθετικὸν σύστημα. (Πρὸ. Annuaire de la lég. étrang. 1902, 1904, 1905). Τὸ αὐτὸ δὲ πληροφορεῖ ἡμᾶς και ὁ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βουκουρεστίου κ. Dissescu περὶ τῆς Ρουμανίας. Μάλιστα δὲ ὡς πρὸς ταύτην παρατηρητέον, ὅτι, καίπερ κειμένη ἐγγὺς τῇ γερμανικῇ ἐπιρροῇ, εἰσῆγαγε ἐν πιστῇ σχεδὸν μεταφράσει τὸν ἰταλικὸν ἐμπορικὸν κώδεκα, ἂν και ὁ τότε γερμανικὸς ἐμπορικὸς κώδεξ δὲν ἐθεωρεῖτο πεπαλαιωμένος, διὰ πολλῶν δὲ νεωτέρων εἰδικῶν νομοθετημάτων και ἰδίως διὰ τοῦ Konkursordnung τοῦ 1877 κατὰ πολὺ τότε εἶχεν ἡ Γερμανία βελτιωθῆ ὡς πρὸς τὴν ἐμπορικὴν ἐν γένει νομοθεσίαν.

Ἡ ἀντιγερμανικὴ αὐτὴ πορεία τῶν λατινικῶν κρατῶν, ἐκδηλωθησομένη σαφέστερον ἐν τῇ παρασκευαζομένη ἤδη νομοθετήσῃ τῆς Γαλλίας και Ἰταλίας, ἔστω πρὸς διδασκαλίαν τῶν παρ' ἡμῖν γερμανοπλήκτων. Ἀλλὰ και αὐτῆς τῆς Βουλγαρίας ὁ νέος ἐμπορικὸς κώδεξ συνετάχθη κατὰ μέγα μέρος κατὰ τὰς γαλλικὰς ἰδέας (Πρὸ. Thaller et Percey Traité général 1907 no 45).

Πάντα τ' ἀνωτέρω πείθουσιν ἡμᾶς ἀδιστακτικῶς ὑπὲρ τῆς καταλληλότητος τῆς ἰταλικῆς νομοθεσίας και ὑπὲρ τῆς ἀμέσου κατ' ἀρχὴν εἰσαγωγῆς αὐτῆς, νομίζοντας ὅτι ἐπιβάλλεται ἡμῖν ἡ μείζων ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῆς γερμανικῆς νομοθεσίας. Δὲν πιστεύω δὲ οἱ μέγιστοι τοῦδε συμβαλλόμενοι ἢ οἱ ἀσχολούμενοι παρ' ἡμῖν περὶ τὸ δίκαιον παρελθόντων αἰώνων νὰ αἰσθανθῶσι δυσφορίαν τινά, ἢ προσβολὴν τοῦ ἐθνισμοῦ αὐτῶν, ἐὰν δὲν θὰ ἀσχολῆται ἡ νέα νομοθεσία αὐτῶν περὶ ἀξιώσεως ἢ ὁμοκυριότητος, ἢ ἐὰν θὰ εὐρίσκηται κατὰ τὴν βᾶσιν νομοθετικῶς ἡ ἡμετέρα χώρα ἔμπροσθεν μὲν τῆς Γαλλίας κατὰ ἐξήκοντα περίπου ἔτη, ὅπισθεν δὲ τῆς Γερμανίας κατὰ πενήτηκοντα. Ἐστω αὐτῇ ἀρκετὸν, ὅτι, ἤδη πολιτευομένη διὰ τοῦ δικαίου, δι' οὐ νῦν ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, πολιτεύονται μόνον ἐξ ὅλου ἴσως τοῦ κόσμου ἡ νήσος Κεϋλάνη και τὸ ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐπιπέδος, ἀπαλλάσσεται τῆς ἀμέσου ἐπιρροῆς τῆς θείας ἀποκαλύψεως τοῦ Τριδωνιανοῦ!

Ἐὰν δὲ ἡ Γαλλία και ἡ Ἰταλία μέλῳσι ν' ἀντιδράσωσι ἐντόνως πρὸς τὸ «ἄτεγκτον και μονοκόμματον» ἐκεῖνο τευτονικὸν νομοθέτημα, ἐὰν ἤδη ἢ ἐν παντὶ γερμανίζουσα Ἑλβετία ἀπομακρύνεται αὐτοῦ, ἐὰν ἡ Ἰθρηκὴν χερσόνησος και ἡ νότιος Ἀμερικὴ δὲν ἐνθουσιῶσιν ἐξ αὐτοῦ, ἐὰν ἡ Ρουμανία δεσπόζεται ἔτι ἐκ τῶν γαλλικῶν ἰδεῶν, ἐὰν και ἡ Βουλγαρία αὐτῇ, κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ βουλγάρου καθηγητοῦ κ. Κίρωφ, ἀποπειραθεῖσα νὰ εἰσαγάγῃ γερμανικῆς προελεύσεως νομοθετήματα, ἀνέκρουσε πρῶμαν, τί ἄρα γε παθοῦσα ἢ Ἑλλάς δεσπόζεται ὑπὸ τῶν γερμανικῶν ἰδεῶν και γερμανόπληκτος κατατάσσεται;

Ἐὰν δὲ ὁ περιφανὴς Bolaffio ἐφιστᾶ τὴν προσοχὴν τοῦ ἰταλικῶ νομικοῦ κόσμου ἐπὶ τὴν διανοητικὴν ἰσορροπίαν τοῦ ἰταλοῦ νομοθέτου ἐπὶ τῇ ἀπλῇ ὑπονοίᾳ ὅτι δύναται νὰ ἀκολουθήσῃ τὰς γερμανικὰς νομοθετικὰς γραμμάς, ἐὰν ὑπὲρ τῆς ἀντιγερμανικῆς νομοθετικῆς πορείας τῆς ἡμετέρας χώρας ἐκηρύχθησαν, ἐρωτηθέντες ὅφ' ἡμῶν και ὁ Huber και Rossel τῆς Ἑλβετίας, ὁ Saleilles και

Thaller τῆς Γαλλίας καὶ ὁ Ἕλληνας καθηγητὴς ἐν Poitiers Πολίτης, ὁ Chironi καὶ ὁ Bolaffio τῆς Ἰταλίας, διασημότετοι καὶ ἐμπειρώτατοι οἱ πλείστοι περὶ τὰς νομοθετήσεις, τί ἄρα πρέπει νὰ εἴπη τις περὶ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Ἑλλήνων μεταφορῶν τῆς γερμανικῆς νομοθεσίας;

Ἄλλ' εἶνε λυπηρὰ ἡ ἀδιαφορία τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων νομικῶν, ὧν τινες ἐμνημονεύσαμεν καὶ εἰς οὗς, ὡς ἤδη πληροφωροῦμεθα, ὡς ἐκφρασθέντες ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς νομοθετικῆς παρασκευῆς τῆς Κρήτης, καταλέγονται οἱ κ. κ. Τσιβανόπουλος, Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου, Μομφερᾶτος καὶ Ρακτιβάν, οἵτινες ἐκηρύχθησαν κατὰ τῆς γερμανιστικῆς νομοθετικῆς πορείας τῆς ἡμετέρας χώρας, εἶνε λυπηρὰ, λέγομεν, ἡ ἀδιαφορία αὐτῶν, ἐν ᾧ ὤφειλον διὰ βοῆς, ἐκ τῆς περιουσίας τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτῶν, νὰ ἀποσειώσωσι τὴν παρ' ἡμῖν δεσπόζουσαν γερμανοπληξίαν καὶ ἐν τῇ νομοθετικῇ πορείᾳ τῆς ἡμετέρας χώρας. Ἀληθῶς πλείστοι προλήψεις, ἀπὸ παλαιότητας κρατούσαι, βαρύνουσι τὴν νομικὴν ἐπιστήμην, κατὰ τῶν ὁποίων ζωηρῶς παλαίουσι νεώτεροί τινες ἀλλοδαποὶ ἐπιστήμονες, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ εἰδικαί τινες προλήψεις, βαρύνουσαι τὴν ἑλληνικὴν ἐπιστήμην, αἱ ὁποῖαι ὅμως πρέπει ἀμειλικτικῶς νὰ παταχθῶσι. Καὶ εἰς ταύτας ἀναμειβόμενος ὑπάγεται καὶ ἡ γερμανοπληξία.

Ὅπως δὲ ἀντεθνικὴ ἀποβαίνει ἡ παρ' ἡμῖν δεσπόζουσα γερμανοπληξία, χαρακτηριστικῶς ἡ χθὲς ληφθεῖσα καὶ κατωτέρω δημοσιευμένη ἐπιστολὴ τοῦ πολλοῦ ἐν Ρώμῃ καθηγητοῦ τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου καὶ ὑπουργοῦ κ. Scialoja, ἡ ὁποία δύναιται νὰ ἀποτελέσῃ νομοθετικὴν κατῆχσιν διὰ τινος τῶν γερμανοπληκτικῶν.

»Vi ringrazio del pensiero avuto, di chiamarmi a lavorare con voi per un nobile ideale, quale è quello della difesa della civiltà greco-latina nel campo del diritto. (Σ. Δύναιται νὰ ἐκπλησθῆται ὁ νέος Λυκούργος τῆς Ἑλλάδος). Io ammiro molto il vostro proponimento e quello dei vostri confratelli, che cercano di opporsi alla deformazione del carattere della legislazione del vostro paese con l'introdurvi i codici e le leggi tedesche. Certamente non potreste compiere opera più patriottica (ἀκούσον, ἀκούσον) e scientificamente più elevata.

Il principale interesse, che deve sorreggere la vostra azione, è senza dubbio quello del mantenimento e della diffusione delle tradizioni giuridiche del mondo greco-romano presso tutti quanti i popoli mediterranei. Ancora oggi, dopo la grande codificazione tedesca del 1900, il diritto romano continua e continuerà ad avere una enorme influenza non solo sulla moderna cultura giuridica, ma sullo stesso diritto commune.....

Intanto il codice francese mantiene ancora la sua grande curva d'influenza sui popoli di gran parte d'Europa; e dall'Olanda al Belgio, al Lussemburgo, alla Francia, a Monaco, alla Svizzera, alla Spagna, all'Italia, alle grandi colonie francesi del mediterraneo, all'Egitto, alla Turchia, alla Rumenia, regola, senza interruzione di continuità la vita giuridica di popoli diversi in forza del prodigioso suo potere di adattabilità.....

Ora è evidente il grandissimo interesse che hanno tutti codesti popoli a mantenere viva l'unità sostanziale della loro legislazione, giacché dove uniforme è la legge nessuno si sente straniero, ed una grande agevolazione dei commerci e delle relazioni giuridiche, di popolo a popolo, fa sentire l'intimità delle stirpi e l'efficacia dei vincoli storici che si sono stretti con un processo di secoli.

Distruggere ciò significa non intendere la stessa opera che compiono i popoli di razza germanica, i quali, nella diffusione della loro scienza giuridica e della loro legislazione cercano un potente ausilio per il loro successo economico nel mondo.

Ma la grande revisione al codice civile francese fu già fatta col codice

civile italiano. Come osservò bene L'Huc questo fu il prodotto della critica giuridica applicata al codice civile.....

(Παραθέτει εἰτα τὰς γνώμας πλείστον Γάλλων, κρινόντων εὐμενέστατα τὸν ἰταλικὸν κώδικα).

Ἐκ τῆς μακρᾶς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Scialoja, ἧς μικρὸν μέρος παρετέθη, πρέπει νὰ ἐξαρθῇ τὸ δημοσιεύμενον χωρίον αὐτῆς, τοῦ ὁποῖου τὸ νόημα εἶναι «ὅτι δὲν καταλαβαίνουσι τί τοὺς γίνονται» ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐπιδιώκουσι νὰ διασπᾶσιν τὴν ἐνότητα τῆς νομοθετικῆς πορείας τῶν λατινικῶν φύλων, καθ' ὃν χρόνον τοσοῦτον ἠνωμένως βαδίζουσιν ἐν ταύτῃ τῇ γερμανικῇ φύλᾳ, ὅπως οὕτω χρησιμοποιοῦσιν τὴν νομοθεσίαν καὶ τὴν ἐπιστήμην αὐτῶν ὡς μέσον οικονομικῆς ἐπικρατήσεως ἐν τῇ κόσμῳ.

Καὶ ἤδη ἀναμένομεν τοὺς κεραυνοὺς καὶ παντὸς μὲν ἐκ τῆς σχολῆς τῶν γερμανοπληκτικῶν, ἰδιαίτατα ὅμως τοῦ συντάκτου τῆς πρωτοτύπου ἐκθέσεως τοῦ νόμου περὶ παραγραφῶν, ἰδιαίτατα ὅμως καὶ πρὸ παντὸς τοὺς κεραυνοὺς τῶν μετακληθεισῶν δεκαετῶν μελετῶν ἐπὶ τοῦ γερμανικοῦ κώδικος εἴτε καθ' ἡμῶν, τῶν ἐκ τῆς σχολῆς τῶν λατινοφίλων, διὰ τὴν θρασεῖαν ἡμῶν ἐπέμβασιν εἰς τὰ νομοθετικὰ οικογενειακά, εἴτε κατὰ τὴν καθήγητοῦ Scialoja. Δὲν εἶναι ὅμως ἀπίθανον ν' ἀποδειχθῇ ὅτι αἱ δεκαετεῖς αὗται μελέται δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖαι καὶ μοναδικῶς χρήσιμοι διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ νομοθετικὴν κατεύθυνσιν τῆς ἡμετέρας χώρας.

Τὸ ἑλληνικὸν ὅμως νομικὸν κοινὸν ἀσθμαίνον καὶ ἀγωνιῶν θὰ ἤκουε τοὺς λόγους, σοβαρωτέρως βεβαίως ἐκείνων τοῦ ἀπαντήσαντος γερμανοπληκτικοῦ, οἵτινες ἐπέβαλλον, ὅπως τὸ κράτος δαπανᾷ ἐπὶ δεκαετίαν διὰ τὴν δημιουργίαν πρωτοτύπου γερμανιστικοῦ κώδικος, ἐν ᾧ ἐξ ἐτέρου πᾶσαν ἀγίην θὰ ἐθεώρει ὡς θριαμβευτικὴν ἀπαρχὴν πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ ἐφιάλτου τῆς γερμανοπληξίας! Ἐχει δὲ δίκαιον ὁ Scialoja λέγων ὅτι ὁ ἀγὼν κατὰ τῆς γερμανοπληξίας εἶναι ἀγὼν πατριωτικὸς, ἐθνικὸς, εἶναι ἀγὼν τῆς λατινικῆς φυλῆς κατὰ τῶν τευτονικῶν φύλων.

Καιρὸς ὅμως εἶναι καὶ οἱ ἐξ ἐθνικῆς ἐπὶ τέλους φιλοτιμίας νομίσαντες ὅτι ἡδύνατο νὰ ὑψώσωσι τὸ νομοθετικὸν ἐπίπεδον τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ τῆς Γερμανίας νὰ πεισθῶσιν, ὅτι ὑπὸ μέγα αἶσχος διατελεῖ ἡ ἡμετέρα χώρα, αὐτὴ μόνη στερουμένη κώδικος ἐξ αἰτίας τοιούτων προλήψεων, ἐν ᾧ ἡδύνατο νὰ ἀποκτήσῃ ἀνεκτόν τι νομοθέτημα, συμφωνὸν πρὸς τὸν χαρακτῆρα αὐτῆς.

Ἄλλως δὲ ἐνὸς τρόπου ἡμεῖς διαβλέπομεν ὅτι δύναιται νὰ δοθῇ πέρασ εἰς τὰς νομοθετικὰς ταύτας ἔριδας. Ἐὰν δηλαδὴ ἐρωτηθῶσιν οἱ δικηγορικοὶ σύλλογοι ἐκ προκαταβολῆς, πρὶν ἢ τὸ κράτος ἀποφασίσῃ νὰ προβῇ εἰς σύστασιν νέας ἐπιτροπῆς, περὶ τῆς διαγραφῆς νομοθετικῆς πορείας, πρὸς ἣν ὤφειλον οἱ ἐκλεγόμενοι νομοπαρασκευασταὶ νὰ συμμορφωθῶσι.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Τὸ Ναυτικὸν δάνειον ἐν τῇ Ἀθηναϊκῇ Πολιτείᾳ

Ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἐξέδοτο μελέτην ὁ διακεκριμένος ὑφηγητὴς τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου κ. Κωνστ. Ροβολόπουλος, ἐν ᾗ μετ' εὐθυκρισίας οὐ τῆς τυχοῦσης, καὶ λεπτολόγου βραβάνου τῶν πηγῶν, ἀναπτύσσει τὰ τὸ θεσμοῦ τούτου κατὰ τὴν νομοθεσίαν τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων, ἀποδεικνύει δὲ τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν ἐκαστὴν τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ, οὕτως αἱ καθ' ἑκαστον λεπτομέρειαι, ἥμισυ ἀφίστανται τῶν σήμερον περὶ ναυτικοῦ δανείου κρατούντων ἐν ταῖς διαφόροις νομοθεσίαις. Διὰ τῆς μελέτης ταύτης πρώτην φωνὴν θίγεται ἐν Ἑλλάδι τὸ ζήτημα τοῦτο, ἡ ἀκριβὴς δὲ ἐρμηνεία τῶν σχετικῶν πηγῶν, ἀποδεικνύει ἐν πολλοῖς τὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐργασίαν τῶν ἀλλοδαπῶν συγγραφέων, οἵτινες διὰ τὴν ἀτελεῖ γνῶσιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης δὲν ποιοῦνται σκροθῆ τὴν ἐρμηνείαν καὶ μεταφράσιν τῶν σχετικῶν χωρίων, τῶν διαφόρων λόγων τοῦ Δημοσθένους καὶ τῶν ἄλλων ἀρχαίων συγγραφέων.

Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι προσβάλλω τὴν μετριοφροσύνην τοῦ συγγραφέως, ἐξείρων τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ ταύτης συμβολῆς, θεωρῶ ὅμως τοῦτο ἐπιβαλλόμενον, πρὸ παντὸς ὅπως προκαλέσω τὴν προσοχὴν τῶν εἰδικώτερον ἀσχολουμένων ἐπὶ τοῦ ἐμπορικοῦ δικαίου ἐν γένει.

Π. Ι. Καραπάνος

ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΙ ΤΗΣ ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ

Τὸ πρᾶγμα θὰ προκαλέσῃ σὺν τῷ χρόνῳ ἀσφιλῶς καὶ παρ' ἡμῖν γενικώτερον τὸ ἐνδιαφέρον. Πρόκειται περὶ τῆς ὑπηρεσίας, ἣν διὰ τῶν θησαυροφυλακίων ἤρξαντο παρέχουσαι καὶ παρ' ἡμῖν εἰς τὸ κοινὸν αἱ Τραπεζαί, παρέχουσαι, ἀντὶ σχετικῆς ἀμοιβῆς, εἰς πάντα χρόνον, ὠρισμένον ἐκ τῶν χρηματοκιβωτίων των, ἐν τῷ ὁποίῳ παραφυλάττονται πολὺτιμα ἀντικείμενα. Τοῦτο εἶνε τὸ πρᾶγμα, ὅπερ ἀπὸ θεωρητικῆς ἀπόψεως δὲν ἀπεκρυστά λλώθη εἰσέτι εἰς νομικὴν σχέσιν. Εἶνε σύμβασις μισθώσεως, ἐρωτοῦν, ἢ σχέσις αὐτῆ; Εἶνε σύμβασις παρακαταθήκης; Εἶνε κράμα τῶν δύο τούτων συμβάσεων; Εἶνε τέλος, sui generis σύμβασις; Εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐρώτημα οἱ ἀπαντῶντες καταφατικῶς ἀποτελοῦν τὴν μικροτέραν μειομοψίαν. Καλεῖται ἄρα ὁ δικαστὴς νὰ ἐκλέξῃ μίαν ἐκ τῶν ἄλλων μορφῶν. Αἱ δὲ πρακτικαὶ συνέπειαι ἐκ τῆς τοιαύτης ἢ τοιαύτης κατατάξεως τῆς σχέσεως; Πολλοὶ καὶ διάφοροι. Ζητήματα νομικῶν ἐντὸς τῶν θησαυροφυλακίων ἀντικειμένων, ζητήματα εὐθύνης ἐν περιπτώσει κλοπῆς, ζητήματα ὑποχρεώσεων τῆς Τραπεζῆς ἐκ τῆς τυχόν φθορᾶς τῶν αὐτῶν ἀντικειμένων καὶ πλείστα ἄλλα, ὧν ὁ ἀριθμὸς ἀπροσδιόριστος, λύονται οὕτως ἢ ἀντιθέτως ἐὰν εἰς τὴν σχέσιν δοθῇ αὐτῇ ἡ ἐκείνη ἡ μορφή. Κρατήσασα γνώμην ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε συζητήσεων δύναιται τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἶνε ἐκείνη καθ' ἣν ἡ σχέση εἶνε σύμβασις μισθώσεως μετὰ τινος τροποποιήσεως ἐξαρτωμένης ἐκ τῶν κατ' ἰδίῳ κανονισμῶν τῶν Τραπεζῶν.

Ἀφοῦ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀπολαμβάνωμεν, ἄς θαυμάζωμεν ἐξ ἀποστάσεως τὸν εὐρωπαῖον δικαστὴν μετὰ τὴν κοινωνικὴν του ἀντίληψιν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας ἐρμηνεύει τοὺς νόμους καὶ ἀπονέμει τὸ δίκαιον. Μισθωτῆς ἐνός δωματίου εἰδοποίησε τὸν ἐκμισθωτὴν νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν ἀπόδειξιν τῆς πληρωμῆς τοῦ ἐνοικίου. Ὁ ἐκμισθωτὴς τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀναμείνῃ μερὶ τῆς μεθεπομένης ὅτε θὰ ἐπέστρεφεν ἐκ μίως ἐκδρομῆς. Ὁ μισθωτὴς, ἐπιφροσύνης ἐκ τῆς εὐκαιρίας τῆς ἀπουσίας τοῦ ἐκμισθωτοῦ, ἔκρινε καλὸν ὄχι μόνον νὰ μὴ πληρῶσῃ τὸ ἐνοίκιον, ἀλλὰ καὶ κρύφα νὰ μετακομίσῃ. Αὐτὸ, εἶπεν ἐν Γερμανικῶν Πλημμελειοδικεῖον, φέρει τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀδικήματος τῆς ἀπάτης! Διατί δέ; Διότι διὰ τῆς ψευδοῦς παραστάσεως ὅτι θέλει νὰ πληρῶσῃ τὸ ἐνοίκιον ἀπεπλάνησε τὸν ἐκμισθωτὴν, διὰ τῆς κρύφα δὲ μετακομίσεως ἐζημίωσε τοῦτον, ματαιώσας τὸ δικαίωμα τῆς παρακατασχέσεως τῶν εἰσφομισθέντων. Διὰ τὸν Ἑλληνα νομικὸν ἀνάγκη νὰ σημειώθῃ ὅτι μόνον ἐν Ἑλλάδι ἀπαιτεῖται πρὸς ἀσφάλειαν τῶν μισθωμάτων ἄδεια Προέδρων καὶ εἰσβολὴ δικαστικῶν κλητῆρων καὶ μαρτύρων πρὸς παρῶδιαν τῆς κατασχέσεως. Ἀλλαχοῦ πάντα ταῦτα ἀντικαθιστᾷ τὸ δικαίωμα τῆς παρακατασχέσεως.

Ἄριθ. 24495

Πρόσκλησις δανειστῶν

Ὁ ὑποφαινόμενος συμβολαιογράφος καὶ κάτοικος Ἀθηνῶν Ἀγγελος Χρήστου Γρηγορόπουλος ἐδρεύον ἐν Ἀθήναις ὡς ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος.—Πρὸς τοὺς Α'.) ἀναγγελλθέντας δανειστάς. 1) Εὐανθίαν ἤγχαν Ἀριστείδου Κ. Μεταξῆ, κάτοικον Ἀθηνῶν, ὡς ἐκδοχέα τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἀγαμέμνονος Κ. Μεταξῆ, ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ, κατοικοῦ Ἀθηνῶν. 2) Ἀνδρέαν Ι. Δάμπασην κάτοικον Ἀθηνῶν. 3) τὴν ἐν Ἀθήναις ἐδρεύουσαν Τραπεζικὴν Ἐταιρίαν ὑπὸ τῆς ἐπωνυμίας «Γεώργιος Π. Σκουζέ» ἐκπροσωπούμενην ὑπὸ τοῦ μέλους καὶ διαχειριστοῦ αὐτῆς Παύλου Σκουζέ, κατοικοῦ Ἀθηνῶν. 4) Σωτῆριον Δ. Βεζαντῆν κάτοικον Ἀθηνῶν. 5) Ἐμμανουὴλ Γ. Στρατηγὸν κάτοικον Ἀθηνῶν. 6) Μιχαὴλ Μέλιον κάτοικον Ἀθηνῶν ὡς μέλος καὶ ἐκκαθαριστὴν τῆς διαλυθείσης ὁμορ-

ρῦθμου ἑταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ι. Κ. Μέλιος». 7) Ἀργυρῶν ἤγχαν πρόην Ἀλ. Σοφοῦ, σύζυγον νῦν Βασιλείου Α. Νικολοπούλου, κάτοικον Ἀθηνῶν καὶ 8) τὸν ἐν Ἀθήναις ἐδρεύοντα καὶ τὸν Δημόσιον ἀντιπροσωπεύοντα ἐπὶ τῶν εἰσπραξέων Ταμιᾶν Ἀθηνῶν Ζώην Γ. Λιούρη, κάτοικον Ἀθηνῶν καὶ Β') τὸν καταδιωκόμενον ὀφειλέτην Δημήτριον Ἀθαν. Δάμπασην, κάτοικον Ἀθηνῶν. Προκειμένου νὰ συνταχθῇ παρ' ἐμοῦ πῖναξ κατατάξεως τῶν δανειστῶν ἐπὶ τοῦ ἐκ δραχμῶν δέκα ἐπτὰ χιλιάδων πεντακοσίων (17500) ἐκπλειστηριασμοῦ τῆς ἐπ' ἐνόματι τοῦ τελευταίου ὑπερθεματιστοῦ Ἀνδρέου Θ. Μπαλακάκη, Ζαχαροπλάστου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, κατακυρωθείσης, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 24, 421 ἀπὸ 6 Δεκεμβρίου 1909 ἐκθέσεώς μου ἀναγκαστικῶν πλειστηριασμοῦ καὶ ἐν αὐτῇ περιγραφομένης οἰκίας τοῦ εἰρημέτου ὀφειλέτου Δημητρίου Ἀθαν. Δάμπασην κειμένης ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ τῆς περιφέρειας τοῦ Δήμου Ἀθηναίων μεθ' ὄλων τῶν παραρτημάτων καὶ παρακολουθημάτων τῆς, προουλίου, οἰκοπέδου καὶ λοιπῆς περιοχῆς τῆς ἐκτάσεως ἐν ὄλω πύλαιον τεκτονικῶν τετραγωνικῶν χιλίων εἰκοσὶν ἐπτὰ καὶ 91 ο) (1027 καὶ 91 ο) ὡς ἔγγιστα καὶ συνορευομένης ἀνατολικῶς μετὰ ὁδὸν ἐπ' ἧς ἔχει πρόσωπον μέτρων τριάκοντα (30), δυτικῶς μετὰ οἰκοπέδον Θεοδώρου Δ. Θεοδώρου ἐπὶ πλεωρᾶς μέτρων 29,60, ἀρκτικῶς μετὰ οἰκοπέδον Κατσίμπαλη ἐπὶ πλεωρᾶς μέτρων 19,80 καὶ μεσημβρινῶς μετὰ ὁδὸν ἐπ' ἧς ἔχει πρόσωπον μέτρων δέκα ἐννέα (19) καὶ ὅπερ ἐκπλειστηρίασμα κατετέθη ὑπὸ τοῦ εἰρημένου ὑπερθεματιστοῦ εἰς τὸν Δημόσιον Ταμιῶν, ὡς τοῦτο δέικνυται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμοῦ 5469 τῆς 12 Δεκεμβρίου 1904 γράμματιον παραλαβῆς τοῦ ἐνταῦθα ταμείου τῶν εἰσπραξέων παρακατατεθέντος μοι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 24467 πράξεώς μου, καλῶ ὑμᾶς ὅπως κατὰ τὸ ἄρθρον 989 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας μοι προσαγάγητε ἐμπροσθέντως, ἥτοι ἐντὸς εἰκοσὶν ὀκτώ (28) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς εἰς ἕκαστον ὑμῶν ἐπιδόσεως τῆς παρουσίας προσκλήσεώς μου, τοὺς τίτλους καὶ λοιπὰ δικαιολογητικὰ ἔγγραφα, ἐπ' ὧν στηρίζετε τὰς ἀπατήσεις σας, λάβετε γνώσιν τῶν προσαγθησμένων τοιούτων ὑπὸ τῶν ἐτέρων ἀναγγελλθέντων δανειστῶν καὶ ἐπιφέρτε ἐντὸς ἐτέρων ὀκτῶ (8) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ἀνωτέρω 28 ἡμέρου προθεσμίας τὰς δεούσας ἀντιρρήσεις καὶ παρατηρήσεις σας. Πᾶσα δὲ τυχόν ἐκπροθέσμις γενισομένην πρὸς ἀγωγήν τίτλων καὶ ἀντιρρήσεις ἐπὶ τῶν προσαγθησμένων τοιούτων ὑποτίνας τῶν ἀναγγελλθέντων δανειστῶν ἔσονται ἀπαράδεκτοι. Ὁ ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητῆρ ἐπιδοτῶ νομίμως ἀνά ἐν ἀντίγραφον τῆς παρουσίας ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν πρὸς οὗς ὡς ἀνω ἀπευθύνεται αὐτῇ, δημοσιευθῆτω δ' ἡ παρούσα, συμφωνῶν τῷ νόμῳ, διὰ τῆς ἐνταῦθα ἐκδομένης ἐφημερίδος «Ἡ Δικαιοσύνη». Ἐγένετο ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τῷ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σοφοκλέους ὑπ' ἀριθμὸν 12Α (ἰδιοκτησία τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου) κειμένου συμβολαιογραφείου μου, σήμερον τὴν δεκάτην πέμπτην (15) τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου τοῦ μιλιοστοῦ ἐνεαεκοστοστοῦ ἐνάτου (1909) ἔτους ἡμέραν Τρίτην.

Ὁ Συμβολαιογράφος Ἀθηνῶν ὡς ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος
(Τ.Σ.) Ἀγ. Χρήστου Γρηγορόπουλος

Περίληψις

τῆς ὑπ' ἀριθ. 8127 τοῦ 1908 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν.
Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν δεχθὲν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8127 (1908) ἀποφάσεώς του τὴν ἀπὸ 15 Ἰουνίου 1907 ἀγωγήν περὶ διαζεύξεως τοῦ Ἀντωνίου Συσάνη κατοικοῦ Ἀθηνῶν κατὰ τῆς συζύγου του Ἀνθῆς τὸ γένος Ἰω. Δασκαλάκη, ἐκήρυξε διαλελυμένον τὸν μεταξύ αὐτῶν γάμον.
Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰανουαρίου 1910.
Ὁ πληρεξ. δικηγόρος τοῦ Ἀντωνίου Συσάνη
Κ. Ν. Ζαμανίος

Περίληψις

Τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8464 (1909) ἀποφάσεώς του, δεχθὲν τὴν ἀπὸ 8 Νοεμβρίου 1908 ἀγωγήν περὶ διαζεύξεως τοῦ Μιχαὴλ Ι. Παπαδοπούλου, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ἐκήρυξε διαλελυμένον τὸν μεταξύ αὐτοῦ καὶ τῆς συζύγου του Μαρίας ὡς θυγατρὸς Γ. Τριανταφύλλου, ὑφιστάμενον νόμιμον γάμον.
Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἰανουαρίου 1910.
Ὁ τοῦ Μιχαὴλ Ι. Παπαδοπούλου πληρεξούσιος δικηγόρος
Στέφ. Ν. Ἐλευθερίου

Περίληψις

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Λαμῖαι Πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1098 τοῦ 1909 ἀποφάσεώς του ἐκδοθείσης συνεπεία τῆς ἀπὸ 28 Νοεμβρίου 1909 αἰτήσεως τῶν Γεωργ. Δ. Φασέκη καὶ Μαρίας συζ. Γ. Φασέκη κατοικῶν Ἀγ. Θεοδώρου τοῦ Δήμου Πτελεατῶν ἐκήρυξε θετὸν αὐτῶν ὑπὸν τὸν Γεώργιον Ἀθ. Καρρατζᾶν κάτοικον ὠσαύτως.
Ἐν Λαμῖαι τῇ 18 Ἰανουαρίου 1910.
Ὁ πληρεξ. δικηγόρος τῶν υἱοθετούντων
Γ. Παπαστεργίου

Τύποις Π. Α. Πετράκου